

# РЕШЕНИЕ

№ 382

гр. Казанлък, 06.06.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – КАЗАНЛЪК, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и девети май през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: ВАЛЕНТИНА ИВ. ТОДОРОВА

при участието на секретаря ЕЛЕНА ИВ. СТОИЛОВА  
като разгледа докладваното от ВАЛЕНТИНА ИВ. ТОДОРОВА Гражданско дело № 20245510102862 по описа за 2024 година

Съдът е сезиран с искова молба от Б. К. К., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: \*\*\*\*, чрез адв. Б. Й. от САК, със служебен адрес: \*\*\*\*, против „Вива кредит“ АД, ЕИК 207343548, със седалище и адрес на управление: \*\*\*\*, представлявано от изпълнителния директор С.П.П., с която се предявява установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 26, ал. 1 от ЗЗД във връзка с чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 10 във вр. с чл. 19, ал. 2 и ал. 4 от ЗПК, във вр. с чл. 22 и чл. 23 от ЗПК да прогласи нищожността на договор за паричен заем Standard 14. № \*\*\*\*, сключен на \*\*\*\* год. между страните, поради противоречие със закона, както и поради заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от ЗЗП. В чл. 4, ал. 1 от договора страните са договорили, че заемателят се задължава в три дневен срок от усвояване на сумата по този договор да предостави на заемотателя едно от следните обезпечения на задълженията му по този договор, а именно: т. 1 поръчител - физическо лице, което да представи на Заемотателя бележка от работодателя си, издадена не по-рано от 3 дни и да отговаря на определени условия или т. 2 Банкова гаранция, издадена след усвояване на паричния заем, в размер на цялото задължение на заемателя по договора, валидна 30 дни след падежа за плащане по договора. В чл. 4, ал. 2 от договора уговорили, че „в случай на неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение, посочено в ал. 1, заемателят дължи неустойка в размер на 1 100 лева, като тя се разсрочва и се заплаща на равни части към всяка от погасителните вноски, като в този случай дължимата вноска е в размер на 286,98 лева, а общото задължение по договора става в размер на 6 313,56 лева“. Ищецът усвоил

изцяло заемния ресурс, но не дължал плащане за неустойка. От правна страна се изтъква, че клаузата за заплащане на неустойка е нищожна поради накърняване на добрите нрави, доколкото излиза извън присъщите обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Навеждат се доводи, че чрез посочената клауза се заобикаляли изискванията на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, като се целяла допълнителна печалба извън договорената възнаградителна лихва. Поради изложеното се предявява исковата претенция. При условията на евентуалност се претендира прогласяване нищожността на клаузи: чл. 1, ал. 3; чл. 4, ал. 2 във връзка с непредставяне по чл. 4, ал. 1 на обезпечение, както и на чл. 8, ал. 4, ал. 5 и ал. 6 от процесния договор за потребителски кредит за паричен заем Standard 14 № \*\*\*\* от \*\*\*\*.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на искова молба, с който по същество се излага становище за неоснователност на исковата претенция. Твърди се, че с клаузата за неустойка се целяло обезпечаване на кредита след предоставяне на заетата сума. Изтъква се, че договорът за кредит отговарял на изискванията на чл. 11, ал. 1 от ЗПК, като бил сключен при посочено ГПР. Навеждат се доводи за неоснователност на твърденията за нищожност на договора поради нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК, доколкото същият съдържал информация за размера на ГПР, в който не следвало да се включва неустойката. Поради изложеното моли предявеният иск да бъде отхвърлен. Претендира разноски.

В срока по чл. 211 ГПК, във вр. с чл. 131 ГПК ответникът е предявил насрещен иск от „Вива кредит“ АД против ищеца с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, във вр. чл. 23 от ЗПК за осъждане да заплати на ищеца сума в размер на 1249,00 лева (хиляда двеста четиридесет и девет лева), частичен иск от 2279,77 лева (две хиляди двеста седемдесет и девет лева и седемдесет и седем стотинки), представляваща главница по Договор за паричен заем № \*\*\*\*/\*\*\*\* г.. Претендира и законната лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба до окончателното им изплащане. Претендира разноски.

В указания срок е постъпил отговор на насрещната искова молба от ищеца, с който се изразява становище за допустимост, но неоснователност на предявената искова претенция. Имало приложена справка за плащанията на заемополучателят, като те били в общ размер на 1751,00 лева. Сумата, която се дължала от ответника по частичния насрещен иск била 3000,00 лв. – 1751,00 лв. = 1249,00 лева и отговаряла на цената на предявения иск, ето защо признава предявения частичен иск в размер на 1249,00 лева.

В проведеното открито съдебно заседание, ищецът не се явява и не се представлява.

Ответникът, редовно призован, не изпраща представител в проведеното о. с. з. Депозирал е молба, в която поддържа изложеното в отговора.

След преценка на събраните по делото доказателства и във връзка със становищата на страните, съдът счита за установено от **фактическа страна**

следното:

Между страните е сключен Договор за паричен заем Standard 14, № \*\*\*\* - \*\*\*\*. Съгласно чл. 1, ал. 2 от договора за паричен заем заемателят е избрал доброволно да се ползва от допълнителна услуга по експресно разглеждане на документи за одобрение на паричен заем. В чл. 1, ал. 3 от процесния договор било посочено, че за извършената от кредитора допълнителна услуга по експресно разглеждане на заявка за паричен заем, заемателят дължи такса за експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем в размер на 1 649,78 лева. В чл. 2, ал. 1 от договора за паричен заем, заемотателят се задължавал да предаде в собственост на заемателя сумата от 3 000 лева, при следните условия: Размер на погасителната вноска 236,98 лева, в която са включени част от дължимите главница, лихва и такса експресно разглеждане; Срок на заема: 44 седмици; Брой вноски: 22; Фиксиран годишен лихвен процент на заема: 40,32%; Годишен процент на разходите на заема: 49,36%; Общ размер на всички плащания с включена такса за експресно разглеждане - 5213,56 лева. Съгласно чл. 2, ал. 1, т. 8: „При изчисление на ГПР са взети предвид следните допускания: договорът ще е валиден за посочения в него срок, всяка от страните ще изпълнява точно и в срок задълженията си. Съответно няма да бъдат начислени разходи за събиране, лихви за забава и неустойки за неизпълнение на някое от задълженията по настоящия договор“. В чл. 4, ал. 1 страните договорили, че Заемотелят се задължава в три дневен срок от усвояване на сумата по този договор да предостави на заемотателя едно от следните обезпечения на задълженията му по този договор, а именно: т. 1 Поръчител - физическо лице, което да представи на Заемотателя бележка от работодателя си, издадена не по-рано от 3 дни и да отговаря на определени условия ИЛИ т. 2 Банкова гаранция, издадена след усвояване на паричния заем, в размер на цялото задължение на заемателя по договора, валидна 30 дни след падежа за плащане по договора. Чл. 4, ал. 2: „В случай на неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение, посочено в ал. 1, заемателят дължи неустойка в размер на 1 100 лева, като тя се разсрочва и се заплаща на равни части към всяка от погасителните вноски, като в този случай дължимата вноска е в размер на 286,98 лева, а общото задължение по договора става в размер на 6 313,56 лева“. Съгласно чл. 1, ал. 2 от договора заемателят е избрал доброволно да се ползва от допълнителна услуга по експресно разглеждане на документи за одобрение на паричен заем. В чл. 1, ал. 3 от процесния договор било посочено, че за извършената от кредитора допълнителна услуга по експресно разглеждане на заявка за паричен заем, заемателят дължи такса за експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем в размер на 1 649,78 лева. В Чл. 8, ал. 2 е уговорено, че при забава на плащане на задълженията, дължи за-конна лихва върху дължимата сума за всеки ден на забава. Съгласно чл. 8, ал. 4 от договора в случай на предсрочна изискуемост с повече от 50 дни, следва заемателят да предостави на заемотателя съгласие на директен дебит, в случая че няма средства, от които Заемотателят да се удовлетвори на 61-ия ден забава, заемателя дължи 30 лева неустойка за

неизпълнение на това договорно задължение“. В ал. 5 е договорено, че в случай, че заемателят допусне първа забава в плащането на коя да е погасителна вноска с повече от 110 календарни дни, същият се задължава в срок до изтичане на 120 - дневния период на забава да предостави на заемотателя удостоверение за наличието или липсата на задължения по чл. 87, ал. 6 от Данъчно осигурителния процесуален кодекс, издадени от НАП и от Общината. В ал. 6 е предвидено, че в случай, че заемателят допусне първа забава в плащането на коя да е погасителна вноска с повече от 170 календарни дни, същият се задължава в срок до изтичане на 180 - дневния период за забава да предостави на заемотателя справка за образувани изпълнителни дела срещу заемателя. В случай, че заемателят не представи изискваният съгласно тази алинея документ или го предостави, но от него е видно, че срещу него има заведени изпълнителни дела, то той дължи на заемотателя неустойка за неизпълнение на договорно задължение в размер на 50 лева.

По делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза с вх. № 8081/15.05.2025 г., чието заключение съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено. Съгласно заключението към деня на сключване на договора за паричен заем Standard 14, №\*\*\*\*—\*\*\*\*, законната лихва на \*\*\*\*г. е била в размер на 13,79%. Съобразно Приложение № 1 към формулата по чл.19, ал.2 от ЗПК в договорения ГПР от 49,36%, е включен само фиксирания лихвен процент в размер на 40,32%. Съобразно Приложение № 1 към формулата по чл.19, ал.2 от ЗПК, размерът на действителния ГПР, като към фиксирания лихвен процент и всички други разходи добави и всички разходи за потребителя: такса за допълнителна услуга за експресно разглеждане в общ размер 1649,78 лева, както и неустойка вследствие непредставяне на обезпечение в общ размер 1100 лева. ГПР - 1279,46%. Действителният ГПР съдържа 92,78 пъти законната лихва определена към деня на сключване на договора - \*\*\*\*г.. Извършените плащания от заемателя на задълженията по Договор за паричен заем № \*\*\*\*/\*\*\*\*г. са в размер на 1751,00 лева. С тях са погасени: главница - 720,23 лева; Договорна лихва - 256,76 лева; Неустойка - 308,00 лева; Такса експресно разглеждане - 466,01 лева.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, установи от **правна страна** следното:

Предявен е установителен иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 и пр.2 от ЗЗД, вр. чл. 22 от ЗПК, вр. чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

В доказателствена тежест на ищеца да докаже пълно и главно по делото, че между страните има сключен договор за потребителски кредит с твърдените клаузи, които го правят нищожен, в който случай ответникът следва да докаже, че не са налице визираните пороци и от там, че договорът е действителен.

Между страните е възникнало правоотношение по повод предоставянето на паричен заем в размер от 3000 лева. Заемотателят е небанкова финансова

институция по смисъла на чл. 3 от ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такова, т. е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 от ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗПК. Сключеният договор за паричен заем по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон ЗПК. Процесният договор, представлява договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9 ЗПК. В разпоредбата на чл. 11, ал. 1 ЗПК, са посочени, императивно установени реквизити, които договорът следва да съдържа, в това число – общият размер на кредита и условията за усвояването му, лихвеният процент по кредита, условията за прилагането му, годишният процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски.

В чл. 22 от ЗПК законодателят е предвидил, че когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и т. 20, чл. 12, ал. 1, т. 7- 9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност. Същата има характер на изначална недействителност, защото последиците ѝ са възникнали при самото сключване на договора и когато той бъде обявен за недействителен, по аргумент на чл. 23 от ГПК заемателят дължи връщане единствено на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи.

В чл. 6, ал. 1 от договора страните са се съгласили, че при непредоставяне от страна на потребителя в срок обезпечение - гаранция в полза на кредитора, към дължимите суми се начислява и неустойка в размер на 1100 лева. В тежест на заемателя е да осигури предоставяне на т. 1. Поръчител - физическо лице, което да представи на Заемодателя бележка от работодателя си, издадена не по-рано от 3 дни и да отговаря на определени условия ИЛИ т. 2 Банкова гаранция, издадена след усвояване на паричния заем, в размер на цялото задължение на заемателя по договора, валидна 30 дни след падежа за плащане по договора. След като той търси бързо кредитиране въведеното изискване в чл. 4 от Договора на практика е неосъществимо. Още повече, че съответната Банка или небанкова финансова институция, за да осигурят банкова гаранция ще изискват съответно заплащане на услугата или вмененото задължение на заемополучателят е изначално неизпълнимо. Неизпълнението на това задължение не е свързано пряко с претърпени вреди и е типичен пример за неустойка, която излиза извън присъщите си обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, накърнява добрите нрави и поставя в неравностойно положение икономически по-слабата в

преговорите страна по правоотношението.

В чл. 1, ал. 3 от процесния договор страните са договорили, че за извършената от кредитора допълнителна услуга по експресно разглеждане на заявка за паричен заем, заемателят дължи такса за експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем в размер на 1649,78 лева. В чл. 8, ал. 4 от договора страните са договорили, че в случай на предсрочна изискуемост с повече от 50 дни, следва заемателят да предостави на заемотателя съгласие на директен дебит, в случая че няма средства, от които Заемотателят да се удовлетвори на 61-ия ден забава, заемателя дължи 30 лева неустойка за неизпълнение на това договорно задължение. Доколкото се касае до договор за потребителски кредит, то на първо място следва да се разгледат твърденията за противоречие с разпоредбите на ЗПК. Възможността на кредитора да въвежда такси извън стойността на договорения размер на заема е регламентирана в чл. 10а от ЗПК и е предвидена за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит. Налице е изрична забрана съгласно сочения текст да се изискват такси и комисионни за действия, свързани с усвояването и управлението на кредита. Съдът счита, че в случая не е налице допълнителна услуга по смисъла на чл. 10а, ал. 1 ЗПК. Допълнителни са тези услуги, които са извън основната престация на заемотателя, съдържаща се в облигационното отношение възникнало в резултат на договора, а именно отпускане на заема и неговото администриране. Посочените такси са свързана с усвояването и управлението на кредита. Те са неравноправни, тъй като противоречат на чл. 10а, ал. 2 ЗПК, поради което са нищожни.

На следващо място, съгласно чл. 19 ЗПК - ГПР изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи и бъдещи (лихви, преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения), като в него не се включват разходите, които потребителят дължи при неизпълнение на договора. Уговарянето на възнаграждение за присъщи на основния предмет на договора услуги заобикаля ограничението на чл. 19, ал. 4 ЗПК - ГПР да не е по-висок от пет пъти размера на законната лихва.

С невключването на скритото възнаграждение се постига заблуждаваща търговска практика по см. на С-453/10 на СЕС. Уговорката има неравноправен характер, от което следва неравноправен характер на договора относно цената на отпуснатия кредит. При включване на това скрито възнаграждение, размерът на ГПР нараства и по размер нарушава чл. 19, ал. 4 ЗПК, следователно с оглед чл. 19, ал. 5 ЗПК, предвиждащ, че клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, се считат за нищожни. Чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК урежда, че договорът за потребителски кредит съдържа ГПР по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 към ЗПК начин, т. е. договорът за кредит следва да съдържа ГПР с вярно и коректно посочване, което ще е такова, ако

съответства на параметрите на договореното във връзка със задълженията на потребителя, неговите преки и косвени разходи.

В конкретния случай е посочено, че ГПР е 49,36%, но от съдържанието на договора потребителят не може да се направи извод за това кои точно разходи се заплащат и по какъв начин е формиран ГПР. Нещо повече както вече бе коментирано, предвид предпоставките, при които възниква задължението на потребителя да заплати неустойка за непредставяне на обезпечение, то същата е с характер на сигурен разход и следва да бъде включена изначално при формирането на ГПР. В случая, акцентът се поставя не само върху факта, че в тежест на потребителя се възлага заплащането на допълнително възнаграждение за ползвания финансов ресурс, но и върху обстоятелството, че ако това обстоятелство му бе известно (чрез изначалното му включване в разходите по кредитите), то той би могъл да направи информиран избор дали да сключи договора. Горното се подкрепя и от заключението на вещото лице по назначената съдебно счетоводна експертиза, видно от което в ГПР като разход е включен единствено договорната лихва, а при включването на неустойката ГПР възлиза на 1279,46%. Ето защо в случая е налице нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК – непосочване на годишен процент на разходите. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителя, тъй като целта на уредбата на годишния процент на разходите по кредита е чрез императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени обхвата на поетите от него задължения. Затова и неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето – чл. 22 ЗПК. В този смисъл като не е оповестил действителен ГПР в договора за кредит ответникът е нарушил изискванията на закона и не може да се ползва от уговорената сделка. Ето защо процесният договор за паричен заем е нищожен на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че така предявеният иск за признаване за установено в отношенията между страните, че процесният договор за кредит е недействителен, се явява основателен и като такъв, следва да бъде уважен. С оглед уважаване на главния иск съдът не дължи произнасяне по евентуалните иски.

По насрещния иск, предявен от „Вива кредит“ АД, съдът намира следното:

Предвид извода на съда за недействителност на процесния договор за кредит и на основание чл. 23 от ЗПК на ищеца по насрещния иск се дължи връщане единствено на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи. Видно от заключенията на вещото лице по съдебно счетоводната експертиза до датата на изготвяне на експертизата са били

извършвани плащания по кредита в размер на 1751 лв. от общо дължимите 3000 лв. След като договорът е нищожен заемателят не дължи заплащане на договорна лихва; неустойка; такса експресно разглеждане. Сумата, която е заплатил следва да бъде съотнесена единствено към дължимата главница. С оглед на изложеното дължимата сума за главница е в размер на 1249 лв., поради което искът следва да се уважи, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда – 10.01.2025 г. до окончателното изплащане на сумата.

По отношение на разноските:

Съобразно изхода на спора и за двете страни се поражда право на разноски.

Ответникът следва да заплати на ищеца по главния иск сумата от 252,54 лева, сторени от последния разноски за държавна такса, следва да му се заплати и сумата от 188,50 лева за назначената експертиза и 560 лв. заплатен адвокатски хонорар, който е договорен под минималния размер по Наредба № 1 за МРАВ на ВАС и с оглед положения от адвоката труд по изготвяне на исковата молба, отговор на насрещния иск, подаване на писмени становища, искания за назначаване на експертиза и приемане на писмени доказателства съдът намира за справедливо определен и не следва да бъде намален поради прекомерност.

На ищеца по уважения насрещен иск ответникът следва да заплати сторените разноски за държавна такса за този иск – 50 лв., сторени разноски за вещо лице в размер на 75 лв. и юрисконсултско възнаграждение. Предвид фактическата и правна сложност на делото съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран, Съдът

## **РЕШИ:**

**ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖЕН**, по иск с правно основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 22, вр. чл. 10, вр. чл. 19 от ЗПК, вр. чл. 143, ал. 1 от ЗЗП, предявен от Б. К. К., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: \*\*\*\*, чрез адв. Б. Й. от САК, със служебен адрес: \*\*\*\*, против „Вива кредит“ АД, ЕИК 207343548, със седалище и адрес на управление: \*\*\*\*, представлявано от изпълнителния директор С.П.П., договор за паричен заем Standard 14. № \*\*\*\*, сключен на \*\*\*\* год. между страните по делото.

**ОСЪЖДА** Б. К. К., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: \*\*\*\*, чрез адв. Б. Й. от САК, със служебен адрес: \*\*\*\*, да заплати на „Вива кредит“ АД, ЕИК 207343548, със седалище и адрес на управление: \*\*\*\*, представлявано от изпълнителния директор С.П.П., на основание чл. 79 от ЗЗД, във вр. чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 23 ЗПК, сумата от 1249 лв., представляваща главница по Договор за паричен заем Standard 14. № \*\*\*\*, сключен на \*\*\*\* год., ведно със

законната лихва от датата на подаване на насрещната искова молба – 10.01.2025 г. до окончателното изплащане на сумата.

**ОСЪЖДА** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Вива кредит“ АД, ЕИК 207343548, със седалище и адрес на управление: \*\*\*\*, представлявано от изпълнителния директор С.П.П. да заплати на Б. К. К., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: \*\*\*\*, чрез адв. Б. Й. от САК, със служебен адрес: \*\*\*\* сумата от 1001,04 лв., представляваща съдебни разноски, от които 252,54 лв. заплатена държавна такса, 188,50 лв. възнаграждение за вещо лице и 560 лв. адвокатско възнаграждение.

**ОСЪЖДА** Б. К. К., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: \*\*\*\*, чрез адв. Б. Й. от САК, със служебен адрес: \*\*\*\*, да заплати на „Вива кредит“ АД, ЕИК 207343548, със седалище и адрес на управление: \*\*\*\*, представлявано от изпълнителния директор С.П.П., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сторените разноски в размер на 225 лв., както следва: за държавна такса в размер на 50 лв., сторени разноски за вещо лице в размер на 75 лв. и 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред ОС-Стара Загора в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Районен съд – Казанлък: \_\_\_\_\_